

Tekmeria

Vol 11 (2012)

γεγενῆσθαι. μνηύεται οὖν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκο-
 λούθων περὶ τῶν παλαιῶν ἱερῶν καὶ ἀγαλμάτων
 περικοπαὶ τῶν ἐκείνων ἀπομνημονεύματα καὶ αὐτῶν αὐδῶν καὶ
 οἰκλαῖς ἐφ' ὅβρειν ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπητιῶντο. καὶ
 αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι
 ἐμποδὼν ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προσεσθάναι,
 καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι, ἐμεγά-
 λυνον καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν δήμον καταλύσει τά τε μυστικὰ καὶ
 ἢ τῶν Ἑρμῶν ποιεῖν καὶ τῶν ἑλάνων εἶναι αὐτῶν ὅτι οὐ
 μετ' ἐκείνου ἐπράχθη, ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ
 ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. ὁ δ' ἐν τε
 τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰ εἰσὶν αἱ ἐτοιμότητες ἢν
 πρὶν ἐκπλεῖν τὸν πόλεμον ἀπομνημονεύσας ἢν (ἤδη
 γὰρ καὶ τὰ τῆς πόλεως ἀπομνημονεύματα καὶ εἰ μὲν τούτων
 τι εἴργαστο, δίκην δοῦναι, εἰ δ' ἀπολυθείη, ἄρχειν. καὶ
 ἐπεμαρτύρετο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὰς ἀποδέχεσθαι,
 ἀλλ' ἤδη ἀποκτείνειν, εἰ δὲ καὶ, καὶ ὅτι σωφρονέστερον εἴη
 μὴ μετὰ τοιαύτης αἰτίας, πρὶν διαγνώσει, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ
 τοσοῦτον στρατεύματι. οἱ δὲ δεδιότες τό τε στράτευμα
 μὴ εὖνουν ἔχρη, ἢν ἤδη ἀγωνίζεται, ὅ τε δῆμος μὴ μαλα-
 κίζεται θεραπεύων ὅτι δι' ἐκείνων οἱ τ' Ἀργεῖοι ξυνεστράτευον
 καὶ τῶν Μαντινέων τινές, ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον, ἄλλους
 ῥήτορας ἐνιέντες οἱ ἔλεγον νῦν μὲν πλείων αὐτὸν καὶ μὴ
 κατασχεῖν τὴν ἀναγωγὴν, ἐλθόντα δὲ κρίνεσθαι ἐν ἡμέραις
 ῥηταῖς, βουλόμενοι ἐκ μείζονος διαβολῆς, ἢν ἐμελλον ῥῆον
 αὐτοῦ ἀπόντος ποιεῖν, μεταστρέφον κομισθέντα αὐτὸν ἀγω-
 νίσασθαι. καὶ εὖτα πάλιν τὸν Ἀλκιβιάδην.
 Μετὰ δὲ ταῦτα θέρους μεσοῦντος ἤδη ἡ ἀναγωγὴ ἐγγίγνεται

Ἐν Δέραις καλουμέναις τῆς σφετέρας:
 Αναζητώντας μία αρχαία θέση και ένα ιερό στην
 βόρεια Μεσσηνία

Σωκράτης Σ. Κουρσούμης

doi: [10.12681/tekmeria.281](https://doi.org/10.12681/tekmeria.281)

To cite this article:

Κουρσούμης Σ. Σ. (2013). Ἐν Δέραις καλουμέναις τῆς σφετέρας: Αναζητώντας μία αρχαία θέση και ένα ιερό στην
 βόρεια Μεσσηνία. *Tekmeria*, 11, 1–16. <https://doi.org/10.12681/tekmeria.281>

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Σ. ΚΟΥΡΣΟΥΜΗΣ

**Ἐν Δέραις καλουμέναις τῆς σφετέρας:
Αναζητώντας μία αρχαία θέση και ένα ιερό στην βόρεια
Μεσσηνία¹**

Στην Όλγα Αποστολοπούλου-Κακαβογιάννη

Στο τέταρτο βιβλίο του Πανσανία γίνεται λόγος για το μεσσηνιακό τοπωνύμιο Δέραι, όπου φέρεται να έλαβε χώρα η πρώτη σύγκρουση του Β' Μεσσηνιακού Πολέμου.²

«Τότε δὲ οἱ Μεσσηνιοὶ Λακεδαιμονίοις συμβάλλουσιν ἐν Δέραις καλουμέναις τῆς σφετέρας, ἔπει πρῶτῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν· ἀπῆσαν δὲ ἀμφοτέροις οἱ σύμμαχοι. Καὶ νίκη μὲν ἐγένετο οὐδετέρων σαφές, Ἀριστομένην δὲ ἔργα φασὶν ἀποδείξασθαι πλέον τι ἢ ἄνδρα ἕνα εἰκὸς ἦν, ὥστε καὶ βασιλέα μετὰ τὴν μάχην ἡροῦντο αὐτόν...».

Μολονότι δεν δίνονται περισσότερες πληροφορίες για την θέση, στο σύνολό τους οι μελετητές την αναζητούν στην περιοχή όπου φέρεται να έλαβε χώρα το

1. Το παρόν άρθρο αποτελεί προϊόν τοπογραφικής έρευνας στην Μεσσηνία για τον εντοπισμό μαρτυρούμενων ιερών της Αρτέμιδος, κατά την θητεία μου στην ΛΗ' ΕΠΚΑ από τον Μάιο του 2006 έως τον Απρίλιο του 2010. Η δημοσίευση των συμπερασμάτων της έρευνας οφείλεται στις παροτρύνσεις της αγαπητής συναδέλφου Όλγας Αποστολοπούλου-Κακαβογιάννη, στην οποία και αφιερώνεται με περισσή ευγνωμοσύνη για την διαρκή συμπαράστασή της από τα πρώτα επαγγελματικά και επιστημονικά μου βήματα έως σήμερα. Ευχαριστώ την τέως Προϊσταμένη της ΛΗ' ΕΠΚΑ Ξένη Αραπογιάννη για τις πληροφορίες που μου παρείχε σχετικά με την ανασκαφή της Άνω Μέλλειας, τον Αναπληρωτή Καθηγητή Αρχαίας Ιστορίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας Γ.Α. Πίκουλα για τις υποδείξεις του, καθώς και την νυν Προϊσταμένη των ΛΗ' και ΛΘ' ΕΠΚΑ Άννα Καραπαναγιώτου και τον συνάδελφο Γρηγόρη Γρηγορακάκη για την βοήθειά τους. Τέλος, ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλω στους James Roy, Νικόλα Παπαζαρκάδα και Βούλα Μπαρδάνη για τις πολύ ουσιαστικές παρατηρήσεις τους επί της μελέτης.

2. Πανσ. 4.15.4· Ν. Παπαχατζής, *Πανσανίου Ελλάδος Περιήγησις. Μεσσηνιακά - Ηλιακά* (Αθήνα 1979) 66 σημ. 1· M.N. Valmin, *Études topographiques sur la Messénie ancienne* (Λούντ 1930) 123-124· E.L. Brulotte, *The Placement of Votive Offerings and Dedications in the Peloponnesian Sanctuaries of Artemis* (διδ. διατρ. Μινεσότα 1994) 170-171· N. Luraghi, *The Ancient Messenians. Constructions of Ethnicity and Memory* (Καίμπριτζ 2008) 98.

μεγαλύτερο μέρος των συγκρούσεων του πολέμου, στην ορεινή, βόρεια Μεσσηνία, στα μεσσηνιακά – αρκαδικά σύνορα. Κατά τον Πausανία, οι Μεσσήνιοι του Αριστομένους, ακολουθώντας τακτική ανταρτοπολέμου, προτίμησαν την σύγκρουση στις δύσβατες, ορεινές περιοχές των αρκαδο-μεσσηνιακών συνόρων, αντί της ανοιχτής, οπλιτικής σύγκρουσης στο πεδίο, όπου διέθεταν σαφή υπεροπλία οι Σπαρτιάτες. Για την ευόδωση των σκοπών τους κατέφυγαν στην ελεύθερη από την λακωνική κυριαρχία βόρεια Μεσσηνία, πετυχαίνοντας μάλιστα εκεί τις πρώτες τους νίκες.³ Στην ίδια περιοχή, στο όρος της Είρας, οχυρώθηκαν αργότερα για την τελική σύγκρουση με τους Σπαρτιάτες, οι οποίοι είχαν κυριαρχήσει σε ολόκληρη σχεδόν την μεσσηνιακή ενδοχώρα κατά τον προηγούμενο πόλεμο.⁴ Τα ορεινά περάσματα στις νότιες παρυφές του Λυκαίου όρους⁵ συνέδεαν την περιοχή απευθείας με την Λακωνία, στην οποία ο μεσσηνιακός στρατός επιχειρούσε αιφνιδιαστικές επιθέσεις,⁶ αλλά και την σύμμαχο των Μεσσηνίων Αρκαδία, όπου φέρεται να κατέφυγαν οι πρόσφυγες μετά την κατάληψη της Είρας.⁷

3. Πaus. 4.16.1-10· 18.1-4.

4. Πaus. 4.18.1· Παπαχατζής, *Μεσσηνιακά* (βλ. σημ. 2) 70 σημ. 1. Για την ταύτιση της Είρας με το σημερινό όρος Κακαλέτρι όπου εντοπίζονται λείψανα οχύρωσης βλ. F.F. Hiller von Gaertringen και H. Lattermann, *Hira und Andania* (Βερολίνο 1911) 16-31, πίν. IV-V. Από την πλευρά του ο Nino Luraghi αμφισβητεί την ιστορική ακρίβεια των αναφορών του Πausανία για εχθροπραξίες μεταξύ Μεσσηνίων – Σπαρτιατών στα αρκαδομεσσηνιακά σύνορα (Luraghi, *Messenians* [βλ. σημ. 2] 85-86, 133). Την άποψη αυτή, όπως και την ταύτιση του Κακαλετρίου με την ακρόπολη της Είρας, συζητάει ο James Roy σε σχετικό άρθρο του (J. Roy, «Arkadian Religion without Pausanias: The Sanctuary at Berekla», στο P. Carlier και C. Lerouge-Cohen [επιμ.], *Paysage et Religion en Grèce antique. Mélanges offerts à Madeleine Jost* [Παρίσι 2010] 55-65).

5. Γ.Α. Πίκουλας, *Η Νότια Μεγαλοπολιτική Χώρα από τον 8° π.Χ. ως τον 4° μ.Χ. αιώνα* (διδ. διατρ., Αθήνα 1988) 220-221.

6. Πaus. 4.16.1-10· 17.1-11· 18.1-7· 19.1-6.

7. Πaus. 4.21.1-12. Για την χρονολόγηση των Μεσσηνιακών Πολέμων βλ. K.J. Beloch, *Griechische Geschichte*, v. I. *Die Zeit vor der Perserkriege* (Στρασβούργο 1912-1913) 268· F. Kiechle, *Messenische Studien: Untersuchungen zur Geschichte der Messenischen Kriege und der Auswanderung der Messenier* (Kallmünz 1959) 22· Παπαχατζής, *Μεσσηνιακά* (βλ. σημ. 2) 3-7, 65 σημ. 1, 66 σημ. 1· V. Parker, «The Dates of the Messenian Wars», *Chiron* 21 (1991) 25-27· N. Richer, *Les Éphores. Études sur l'histoire et l'image de Sparte (VIIIe - IIIe siècles avant J.-C.)* (Παρίσι 1998) 76-83, 538-541· D. Ogden, *Aristomenes of Messene* (Llandysul, Credigion Ουαλία 2004) 2-3, 129-133· M. Casevitz και J. Auburger (επιμ.), *Pausanias, Description de la Grèce. Tome IV. Livre IV. La Messénie* (Παρίσι 2005) XXII – XXVI· Luraghi, *Messenians* (βλ. σημ. 2) 96-99.

Με την φράση του «ἐν Δέραις καλουμέναις τῆς σφετέρως», ο περιηγητής διακρίνει σαφώς τις μεσσηνιακές⁸ από τις λακωνικές Δέρες⁹ (εικ. 1). Ἦδη στα Λακωνικά του ο Πausanίας είχε αναφερθεί στο τοπωνύμιο Δέρειον στην λακωνική πλευρά του Ταυγέτου, κοντά στο Λαπιθαῖον,¹⁰ όπου τοποθετεί το ιερό της Ἀρτέμιδος Δερεάτιδος, με ένα υπαίθριο ἀγάλμα της δίπλα σε πηγή.¹¹ Το ιερό μνημονεύει τόσο ο Στέφανος Βυζάντιος¹² όσο και ο Ησύχιος, ο οποίος μας πληροφορεί ότι «ἐν τῷ τῆς Δερεάτιδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ἄδόμενοι ὕμνοι» ακούγονται.¹³ Σε μια ἄλλη επίσκεψή του στο Ἄργος ο Πausanίας αναφέρει το τοπωνύμιο Δειράς, ἐπὶ της ακρόπολης της πόλης και πλησίον του ιεροῦ της Ἥρας Ακραιάς. Στην Δειράδα υπήρχε και ναός του Απόλλωνος Δειραδιώτου, ο οποίος φιλοξενούσε το χάλκινο λατρευτικό ἀγαλμα του θεοῦ και λειτουργούσε ως μαντείο, με την παρουσία ἱέρειας. Στην ἴδια πόλη ἀνῆκε και η πύλη της Δειράδος, ἀπὸ την οποία ἀρχίζει ο

8. RE V (1905), λ. *Deraí* (2) (G. Wissowa).

9. Εκτός των μεσσηνιακῶν και των λακωνικῶν αναφέρονται ἀπὸ τον Ξενοφῶντα και οι Δέρες της Σικωνίας, μία οχυρή θέση που παραμένει ἀγνωστή (Ξεν. Ἑλλ. 7.1.22· RE V [1905], λ. *Deraí* [1] [G. Wissowa]).

10. Πaus. 3.20.7: ...πεντεκαίδεκα δὲ τοῦ Ἑλευσινίου σταδίου ἀφίστηκεν Λαπίθαιον καλούμενον ἀπὸ ἀνδρὸς ἐγχωρίου Λαπίθου· τοῦτό τε οὖν τὸ Λαπίθαιον ἐστὶν ἐν τῷ Ταυγέτῳ καὶ οὐ πόρρω Δέρειον ἔνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερεάτιδος, καὶ πηγὴ παρ' αὐτῷ ἣν Ἄνονον ὀνομάζουσι ...· Ησύχ. λ. Δέραι· ...αἱ συνάγκειαι· Λάκωνες· RE V [1905], λ. *Dereion* (G. Wissowa). Το Λαπίθαιον τοποθετεῖται σε μία κορυφή του λακωνικοῦ Ταυγέτου πᾶνω ἀπὸ τον σύγχρονο οικισμό των Ανωγείων, περίπου 9 χλμ. νοτίως της Σπάρτης, ωστόσο το Δέρειον δεν ἔχει ἔως σήμερα ταυτισθεῖ με ἀσφάλεια (H.A. Ormerod, «Laconia. II. Topography», BSA 16 [1909-1910] 65-66, εικ. 1· Brulotte, *Artemis* [βλ. σημ. 2] 170-171· W. Cavanagh, J. Crouwel, R.W.V. Catling και Gr. Shipley, *Continuity and Change in a Greek rural Landscape. The Laconian Survey*, τόμ. II [ABSA Suppl. 27, Λονδίνο-Αθήνα 1996] 291 [GG118])· Is. Solima, *Heiligtümer der Artemis auf der Peloponnes* (Χαϊδελεβέργη 2011) 166-167. Υποψήφια προς ταύτιση θεωρεῖται και η θέση «(στο) Μολύβι», μία κορυφή κοντά στον οικισμό των Ανωγείων, όπου ἔχουν περισυλλεγεῖ νομίσματα και μολύβδινα ἐιδώλια (Cavanagh κ.ά., *Laconian Survey* [βλ. ὁ.π.] 294 [HH267]).

11. Πaus. 3.20.7· RE V (1905), λ. *Dereatis* (G. Wissowa).

12. Στέφ. Βυζ., Ἑθνικά· Δέραι· τόπος Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Δεραῖος ἢ Δερεάτις, ἀφ' οὗ Δερεάτιδος Ἀρτέμιδος ἱερὸν. Καὶ τὸν δῆμον δὲ Δειράδας φασὶ καὶ τοὺς δημότας Δειραδιώτας ἀπὸ τινὸς ἥρωος.

13. Ησύχ. λ. Δέραι· M.P. Nilsson, *Geschichte der griechischen Religion*, τόμ. I (Μόναχο 1967) 161 σημ. 12.

ανηφορικός δρόμος προς την Λύρκεια.¹⁴ Αξιοσημείωτη είναι, το δίχως άλλο, και η καταγραφή από τον Στέφανο Βυζάντιο μίας αρκαδικής πόλης με το όνομα Δέραια.¹⁵

Η πληροφορία του Ησυχίου ότι με την λέξη δέρα δηλώνεται η υπερβολή ὄρους,¹⁶ αλλά και η χαρακτηριστική χρήση των λέξεων Δέρειον, Δερεάτις, Δειράς και Δειραδιώτης καταδεικνύει ότι αυτές χρησιμοποιούνται για να δηλωθούν θέσεις ή ιδιότητες θεών που συνδέονται με δυσπρόσιτες, απόκρημνες περιοχές, προβάλλοντας στον χώρο τους όπως προβάλλει ο τράχηλος του λαιμού σε σχέση με το ανθρώπινο σώμα.¹⁷

I. Η επιγραφική μαρτυρία

Στην προσπάθεια εντοπισμού του αρχαίου τοπωνυμίου, σημαντική βοήθεια προσφέρουν οι μαρτυρίες των επιγραφών. Κατά την ανασκαφή της πόλης της Μεσσήνης, ήλθε στο φως ψήφισμα του 2ου αιώνα π.Χ. που αναφέρεται στην διευθέτηση της συνοριακής γραμμής της Μεσσήνης με την Φιγάλεια ή την Μεγαλόπολη:¹⁸

[-----]ει[-----]
[-----]κατὰ δέραν [------]
[--κατ]ὰ τὸ κοῖλον εἰς τὰν κ[ράναν-----]¹⁹
4 [--ὅπω]ς οὖν τὰν χώραν με-----

14. Πaus. 2.24.1. Για τον εντοπισμό και την ανασκαφή του ιερού βλ. E. Kadletz, «The Cult of Apollo Deiradiotes», *TAPA* 108 (1978) 93-101· N. Παπαχατζής, *Παυσανίου Ελλάδος Περιήγησις, Κορινθιακά - Λακωνικά* (Αθήνα 1979) 176-178 σημ. 1, εικ. 178.

15. Στέφ. Βυζ., *Ἑθνικά*: Δέραια· πόλις Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν Δεραιεύς ὡς Ἑραιεύς Ἀρκαδίας γὰρ ἀμφοτέρω.

16. Ησυχ. λ. δέρα· ὑπερβολὴ ὄρους. Αἱ δὲ τὰ σιμὰ τῶν ὄρων.

17. LSJ, λ. δειράς: «the ridge of a chain of hills»· I. Σταματάκος, *Λεξικὸν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης* (Αθήνα 1990) λ. δειράς: «ἡ ράχης βουνοῦ», II - δειρή: τράχηλος, λαιμός· Παπαχατζής, *Λακωνικά* (βλ. σημ. 14) 400 σημ. 3.

18. IG V 1, 1429· Sh. Ager, *Interstate Arbitrations in the Greek World, 337-90 B.C.* (Μπέρκλεϊ 1996) 122-124 σημ. 4 (No 40 III). Για την συνοριακή διαμάχη των δύο πόλεων, όπως καταγράφηκε σε επιγραφή της Μεσσήνης, βλ. Π. Θέμελης, «Κρίμα περί χώρας Μεσσηνίων και Μεγαλοπολιτών», στο Γ.Α. Πίκουλας (επιμ.), *Ιστορίες για την Αρχαία Αρκαδία. Πρακτικά Διεθνούς Συμποσίου προς τιμήν του James Roy* (Στεμνίτσα 2008) 211-222, πίν. 37-38. Για την χρονολόγηση της επιγραφής βλ. Θέμελης, «Κρίμα» (βλ. ό.π.) 219 σημ. 16. Η στήλη μελετάται εκ νέου από την Βούλα Μπαρδάνη η οποία και προτείνει νέα ανάγνωση κατά σημεία (βλ. σημ. 19, 20, 21).

19. Η Β. Μπαρδάνη δεν θεωρεί την αποκατάσταση ασφαλή.

[-- Μεσσά]νιοι διὰ τὸ παράδειγμ[α -----]
 [--- ἄσφ]αλεῖς²⁰ κτήσεις ἐν στάλαι²¹ λ[ιθίνοι ---]
 [-- Μεσσα]νίοις περὶ τᾶς [χ]ώρας ποτὶ Μεγ[αλοπολίτας]

Η λέξη δέρα φαίνεται να περιγράφει μια (δυσπρόσιτη;) θέση επί της συμφωνηθείσας συνοριακής γραμμής των δύο επικρατειών. Πολύ κοντά σε αυτήν αναφέρεται μάλιστα μία μικρή κοιλάδα ([--- κατ]ὰ τὸ κοῖλον εἰς τὰν κ[ράναν ---]), στην οποία, κατά την αρχική αποκατάσταση της επιγραφής, υπήρχε και πηγή.²²

Αλλά και στην ίδια την πόλη της Μεσσήνης, σε στήλη που βρέθηκε έξω από το Βουλευτήριο και καταγράφει τις εισφορές ατόμων ή κοινωνικών ομάδων στην πόλη, κατά περιοχές και συνοικίες, είναι χαραγμένο το όνομα Βουμαδέραι, δηλωτικό προφανώς κάποιου απομακρυσμένου, δυσπρόσιτου (;) πολισματος.²³

Μία δυσπρόσιτη, ορεινή περιοχή, που ταυτίζεται με την συνοριακή γραμμή Μεγαλοπολίτιδος – Μεσσήνης περιγράφει πιθανώς ένα ακόμη απόσπασμα ψηφίσματος που προέρχεται από την Παλαιίστρα της Ολυμπίας.²⁴

[----- τὰς χαρ]ᾶδ[ρας -----]
 [----- τὰ]ς χαράδρ[ας -----]
 [-----] λον ἄχρι | Μ [-----]
 4 [-- εἰς] τὸ ἱερὸν τᾶς Ἄρ[τέμιτος -----]
 [-----] ΣΠΟΡΘΑΣ κατὰ τ[ὸν -----]
 [-----] κατὰ τὰν νάπα[ν -----]

20. Η Β. Μπαρδάνη δεν θεωρεί την συμπλήρωση ασφαλή.

21. Κατά την Β. Μπαρδάνη η φράση δύναται να αποκατασταθεί ως ἐνστάλους.

22. Μία κρήνη, ως σημείο αναφοράς κατά την οριοθέτηση συνόρων ανάμεσα σε Μεσσηνίους και Αρκάδες [Φι(γ)αλείους], απαντάται και σε επιγραφή τερμονισμού από την Μεσσήνη (IG V 1, 1430· Ager, *Interstate Arbitrations* [βλ. σημ. 18] 121-122, No 40 II). Για την κρήνη ως τοπογραφικό σημείο βλ. και FD III 4, 280, στήλη D, στ. 5-6 (Δελφοί)· A. Magnetto, *Arbitrati interstatali greci II. Dal 337 al 196 a.C.* (Πίζα 1997) αρ. 13, I, στ. 12 (Κως). Για την λέξη δέρα βλ. και W.K. Pritchett, *Studies in Ancient Greek Topography VII* (Αμστερνταμ 1991) 179-181, με αναφορά στην επιγραφή της Ολυμπίας InO 46.

23. Ευχαριστώ την συνάδελφο Βούλα Μπαρδάνη για την σχετική πληροφορία, καθώς στην ετήσια αναφορά των ανασκαφικών εργασιών το κείμενο της επιγραφής (AEM 6635) δεν δημοσιεύεται, ενώ το όνομα Βουμαδέραι δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των όσων τοπωνυμίων ενδεικτικά παρατίθενται από τον συγγραφέα (Ἀνδανίαις, Ἀρτεμιταῖωι, Θερμύδραι κλπ). Για το θέμα βλ. Π. Θέμελης, «Ανασκαφή Μεσσήνης», ΠΑΕ (1994) 77-78.

24. F. Eckstein, «Inchriften», στο E. Kunze (επιμ.), *VI. Bericht über die Ausgrabungen in Olympia, Winter 1953/4 und 1954/5* (Βερολίνο 1958) 209-211· SEG 17 (1960) 195.

[- ----] ΛΙ κατὰ κρ[ίσιν -----]
 8 [- ----] | ΑΠΙΑΝΤ [- ----]
 [- ----] ΥΛΕΓ [- ----]

Ο Felix Eckstein, που επιμελήθηκε της σχετικής δημοσίευσης, παρατηρεί τις ομοιότητες του παραπάνω αποσπάσματος με την επιγραφή ΙνΟ 46, ωστόσο αποκλείει το ενδεχόμενο τα δύο θραύσματα να συνανήκουν.²⁵ Πιθανολογεί μάλιστα ότι το ψήφισμα της Παλαιστρας, που χρονολογεί στο α' μισό του 2ου αιώνα π.Χ., αναφέρεται στην νότια Μεγαλοπολιτική εξαιτίας των περιγραφόμενων ορεινών όγκων και της αναφοράς στο ιερό της Αρτέμιδος.

II. Μία κοινή αρκαδο-μεσσηνιακή θέση και ένα ιερό

Στην συνοριακή γραμμή Αρκαδίας – Μεσσηνίας τοποθετείται το αναφερόμενο από τον Στράβωνα Άλωριον ἔλος, καθώς επίσης και το ιερό της Αρτέμιδος Ελείας.²⁶ Όπως δηλώνεται από το προσωνόμιο της, η λατρεία της θεάς συνδεόταν με λιμνάζοντα ύδατα, ενδεχομένως και σύνορα, όπως άλλωστε και η Λιμνάτις του Ταυγέτου.²⁷

25. Για το έτερο ψήφισμα της Ολυμπίας βλ. ΙνΟ 46· IG V 2, xxvii (πλ. Α, θρ. c, d)· SEG 11 (1950) 1189· Valmin, *Études* (βλ. σημ. 2) 122-123· Brulotte, *Artemis* (βλ. σημ. 2) 233-234. Σύμφωνα με την άποψη των Dittenberger – Purgold, οι οποίοι πρώτοι δημοσίευσαν την επιγραφή, η οπισθόγραφη στήλη ψηφίσματος περιγράφει την οριοθέτηση των συνόρων μεταξύ Μεγαλοπολίτιδος – Μεσσηνίας (πλευρά Α) και Μεγαλοπολίτιδος – Θουρίας (πλευρά Β), περί το 180 π.Χ. Στην α' όψη ενδιαφέρον προκαλεί η αναφορά σε θέση που κατονομάζεται ως κοῖλα δέρα (στ. 30), αλλά και σε ένα ιερό της Αρτέμιδος, το οποίο, κατά την αρχική ερμηνεία, αποτέλεσε σημείο αναφοράς στον τερμονισμό. Η ανακάλυψη νέων θραυσμάτων της στήλης που μοιάζουν να συνανήκουν με τα πρώτα, οδήγησαν στην αναδημοσίευση της επιγραφής από τους Thür και Taeuber και στην νέα ερμηνεία τους ότι πρόκειται για επιγραφή τερμονισμού που αναφέρεται στα προς βορράν σύνορα της Μεγαλοπολίτιδος, προς την κατεύθυνση της Μαντινείας, λόγω σαφούς αναφοράς στην Ελισφασία (G. Thür και H. Taeuber, *Prozessrechtliche Inschriften der griechischen Poleis: Arkadien* [Βιέννη 1994] αρ. 31, 306-326). Για την θέση της Ελισφασίας ή Ελισσούντος βλ. T.H. Nielsen, «Arkadia», στο M.H. Hansen και T.H. Nielsen (επιμ.), *An Inventory of Archaic and Classical Poleis* (Οξφόρδη – Νέα Υόρκη 2004) 512-513 (αρ. 273), όπου και όλη η σχετική βιβλιογραφία.

26. Στράβ. 8.3.25: οἱ δὲ περὶ τὸ Ἀλώριον ἔλος, οὗ τῆς Ἑλείας Ἀρτέμιδος ἱερὸν τὸ ὑπὸ τοῖς Ἀρκάσιον ἐκεῖνοι γὰρ ἔσχον τὴν ἱερωσύνην· Valmin, *Études* (βλ. σημ. 2) 120-122. Solima, *Artemis* (βλ. σημ. 10) 64.

27. L. Ross, *Reisen und Reiserouten durch Griechenland. Vol. I: Reisen im Peloponnes* (Βερολίνο 1841) 1-24· Brulotte, *Artemis* (βλ. σημ. 2) 234-239· Maddalena Luisa Zunino, *Hiera Messeniaka: la storia religiosa della Messenia dall'età micenea all'età ellenistica* (Ούντινε 1997) 48-54· Fr. de Polignac, *Η Γέννηση της Αρχαίας Ελληνικής Πόλης. Λατρείες, χώρος και κοινωνία*

Εκτός από το ορεινό ιερό της, η Ἀρτεμις Ελεία λατρευόταν και στην πόλη της Μεσσήνης.²⁸

Η Madeleine Jost επεσήμανε ότι η λατρεία της Αρτέμιδος Ελείας ήταν κοινή στους Αρκάδες και τους Τριφυλίους και ότι το ιερό πρέπει να τοποθετηθεί κάπου στα δυτικά σύνορα της Αρκαδίας, στην ευρύτερη περιοχή του Λυκαίου όρους και του όρους Είρα, στα σύνορα Μεσσηνίας – Αρκαδίας.²⁹ Από την άλλη, ο Mattias Natan Valmin, ερμηνεύοντας την δεύτερη επιγραφή της Ολυμπίας (InO 46, στ. 30), ταυτίζει την αναφερόμενη θέση κοῖλα δέρα με τις «μεσσηνιακές Δέρες» του Παυσανία, όπου έλαβε χώρα η σύγκρουση του Μεσσηνιακού Πολέμου με την περιοχή της Ἀνω Μέλπειας στα σημερινά αρκαδο-μεσσηνιακά σύνορα· θεώρησε μάλιστα πιθανή την ύπαρξη στην περιοχή ενός ιερού αφιερωμένου στη λατρεία της Αρτέμιδος Δερεάτιδος.³⁰ Με αφορμή την άποψη του Valmin, αξίζει να σημειωθούν τα ακόλουθα:

1) Ο «οριακός» χαρακτήρας της Αρτέμιδος με την ιδιότητα της Δερεάτιδος/Ελείας, μας επιτρέπει να θεωρήσουμε πιθανή την ύπαρξη ενός ιερού της σε μια δυσπρόσιτη περιοχή που αποτέλεσε πανάρχαιο σύνορο ανάμεσα σε διαφιλονικούμενες επικράτειες. Υπενθυμίζεται ότι πολλές συγκρούσεις ελληνικών πόλεων κατά τους αρχαίους χρόνους, ανάλογες με αυτήν που έλαβε χώρα στις μεσσηνιακές Δέρες, είχαν ως επίκεντρό τους ένα εξωαστικό – μεθοριακό ιερό. Οι μάχες αυτές, που κινητοποιούν ομάδες επίλεκτων πολεμιστών σε ανταρτοπόλεμο, σε περιοχές διαρκώς αμφισβητούμενες, συνδέονται με θεότητες – προστάτιδες των μεταβάσεων. Συνεπώς, είναι εύλογη η σύνδεση του πολέμου που επέλεξε να ξεκινήσει ο Αριστομένης από τις Δέρες, με την Ἀρτεμι, θεότητα των ορίων και των μεταβάσεων.³¹

2) Το τοπωνύμιο Δέραι συνδέεται τόσο στην Λακωνία όσο και την Αργολίδα με δύο ιερά: στον μεν λακωνικό Ταῦγετο με το ιερό της Αρτέμιδος Δερεάτιδος, στο δε

(8^{ος}-7^{ος} αιώνας), μτφρ. Ν. Κυριαζόπουλος (Αθήνα 2000) 82, 92-94· Σ.Σ. Κουρσούμης, «Ένα κάτοπτρο από το ιερό της Αρτέμιδος Λιμνάτιδος στον Ταῦγετο», *HOROS* 17-21 (2004-2009) 317-320· Luraghi, *Messenians* (βλ. σημ. 2) 16-27· Ο. Gengler, «Une épingle pour Artémis Limnatis», *RA* (2009) (1) 53-68· Solima, *Artemis* (βλ. σημ. 10) 208.

28. Ησύχ. λ. ἐλεία: ... καὶ Ἀρτεμις ἐν Μεσσήνῃ.

29. Madeleine Jost, *Sanctuaires et cultes d'Arcadie* (Παρίσι 1985) 188 σημ. 4, 395-398· Brulotte, *Artemis* (βλ. σημ. 2) 36, 233-234.

30. Valmin, *Études* (βλ. σημ. 2) 122-124. Οχύρωση απαντάται και στην θέση Κακαλέτρι, λίγο βορειότερα, εκεί όπου τοποθετείται και το όρος της Είρας (Valmin, *Études* [βλ. σημ. 2] 118-119· ΑΔ 27 (1972) Χρον. Β1, 264· Παπαχατζής, *Μεσσηνιακά* [βλ. σημ. 2] 70 σημ. 1).

31. Polignac, *Γέννηση* (βλ. σημ. 27) 81, 88-89.

Ἄργος με το ιερό του αδελφού της θεάς, του Απόλλωνος Δειραδιώτου.³² Πέραν της διαχρονικής σχέσης των Μεσσηνίων με τους Λακεδαιμονίους, η μεσσηνιακή γενεαλογία συνδέεται και με το Ἄργος, αφού η ηρωίδα και γενάρχης Μεσσήνη ήταν κόρη του Αργείου βασιλιά Τρίοπος,³³ ενώ μετά την απελευθέρωση της περιοχής, ο Αργεῖος στρατηγός Επιτέλης φέρεται να ανακάλυψε στην Ιθώμη την υδρία όπου φυλασσόταν το έλασμα με το τελετουργικό των ιερών μυστηρίων της Ανδανίας, η αναβίωση των οποίων συνδέθηκε με την αποκατάσταση της εθνικής τους ταυτότητας.³⁴

3) Η ίδρυση ενός ιερού της Αρτέμιδος στις λακωνικές Δέρες δεν αποκλείεται να συνδέεται ιστορικά με την μαρτυρούμενη από τον Πausanias μάχη του Β' Μεσσηνιακού Πολέμου στις μεσσηνιακές Δέρες και την ύπαρξη προγενέστερου ιερού της θεάς εκεί. Ιδιαίτερα χρήσιμη μάλιστα αποδεικνύεται η παρατήρηση του Στράβωνος ότι μετά την κατάληψη του ιερού της Αρτέμιδος Λιμνάτιδος στην Δευθελιάτιδα του Ταυγέτου, κατά την έναρξη των Μεσσηνιακών Πολέμων, οι Σπαρτιάτες προχώρησαν στην ίδρυση ιερού της Αρτέμιδος στην περιοχή Λίμνες της Σπάρτης.³⁵ Φαίνεται λοιπόν ότι η ίδρυση ιερών στην πρωτεύουσα της Λακεδαίμονος ή πέριξ αυτής, κατά τους αρχαϊκούς χρόνους και μάλιστα μετά από στρατιωτικές επιτυχίες, αποτελούσε συνηθισμένη πρακτική. Ανάλογη με την περίπτωση της Λιμνάτιδος, είναι πιθανότατα και η ίδρυση του ιερού του Απόλλωνος Μαλεάτα στην αγορά της πόλης της Σπάρτης, μετά την νίκη της επί των

32. Στο Ἄργος, η λατρεία της Αρτέμιδος μαρτυρείται χάρη σε ένα θραύσμα επιγραφής που βρέθηκε στο Ηραίον (IG IV 513), ενώ ο Πausanias αναφέρει μία στήλη στο ιερό του Λυκείου Απόλλωνος όπου απεικονιζόταν η θεά (Πaus. 2.19.7).

33. Πaus. 4.1.2· N. Luraghi, «Becoming Messenian», *JHS* 126 (2002) 65-67 σημ. 104.

34. Πaus. 4.26.7· Nadine Deshours, *Les mystères d'Andania: étude d'épigraphie et d'histoire religieuse* (Μπορντώ 2006)· Π. Θέμελης, «Τα Κάρνεια και η Ανδανία», στο Ε. Σημαντώνη-Μπουρνιά, Α.Α. Λαϊμού, Α.Γ. Μενδώνη και Ν. Κούρου (επιμ.), *Ἀμύμονα ἔργα. Τιμητικός τόμος για τον καθηγητή Βασίλη Κ. Λαμπρινουδάκη* (σειρά δημοσιευμάτων Αρχαιογνωσίας τόμ. 5, Αθήνα 2007) 509-528.

35. Στράβ. 8.4.9: τὸ δ' ἐν Λίμναις τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν, ἐφ' ᾧ Μεσσήνιοι περὶ τὰς παρθένους ὑβρίσαι δοκοῦσι τὰς ἀφιγμένας ἐπὶ τὴν θυσίαν, ἐν μεθορίοις ἐστὶ τῆς τε Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνιακῆς, ὅπου κοινὴν συνετέλουν πανήγυριν καὶ θυσίαν ἀμφοτέρω· μετὰ δὲ τὴν ὕβριν οὐ διδόντων δίκας τῶν Μεσσηνίων, συστήναί φασι τὸν πόλεμον. Ἀπὸ δὲ τῶν Λιμνῶν τούτων καὶ τὸ ἐν τῇ Σπάρτῃ Λιμναῖον εἴρηται τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν. Σχετικὰ μετὰ τὴν πρακτικὴν τῆς ἱδρύσεως ἱεροῦ ἐν τῇ Μεσσήνῃ γιὰ τὴν ἰδιοποίησιν μιᾶς σπαρτιατικῆς λατρείας βλ. Luraghi, «Becoming Messenian» (βλ. σημ. 33) 54.

Αργείων στον Πάρνωννα, και την κατάληψη της Θυρεάτιδος.³⁶ Οι αναφορές αυτές ενισχύουν την πιθανότητα ίδρυσης του ιερού του λακωνικού Ταυγέτου εις ανάμνησιν της μάχης στις μεσσηνιακές Δέρες, μετά την οριστική κατάληψη του μεθοριακού ιερού της Αρτέμιδος Δερεάτιδος από τον σπαρτιατικό στρατό.

4) Πέραν της σύνδεσης του ιερού με τις Δέρες, ηχηρή παραμένει η αναφορά του Στράβωνος στο ιερό της Ελείας Αρτέμιδος στα νότια σύνορα της Αρκαδίας,³⁷ ενώ η σημείωση του Ησυχίου για λατρεία της Αρτέμιδος Ελείας στη Μεσσήνη γεννά σκέψεις για εξωαστική λατρεία που μεταφέρθηκε εντός των τειχών, κατά την συνήθη πρακτική. Οι προερχόμενες από διαφορετικές πηγές πληροφορίες για κοινή (;) αρκαδική και μεσσηνιακή λατρεία της Ελείας, μπορούν να συνεξεταστούν με τις αναφορές του Πausανία στην περιοχή της Φιγαλείας, όπου σημειώνει μία δυσπρόσιτη μεσσηνιακή τοποθεσία με το όνομα Ἑλαιός («... ὑπὲρ δρυμόν τε Λύκοιο»),³⁸ αλλά και το όρος Ἑλάιον, το οποίο τοποθετεί σε απόσταση τριάντα σταδίων «ἐς δεξιὰν» της Φιγαλείας.³⁹ Καθώς το όρος Κωτίλιον και ο ναός του Επικουρίου Απόλλωνος, στα βορειοδυτικά του Τετραζίου, τοποθετούνται από τον περιηγητή «ἐν ἄριστερᾷ» της πόλης, σε απόσταση σαράντα περίπου σταδίων, το σημερινό όρος Τετράζι μοιάζει να ταυτίζεται με το αρχαίο όρος Ελάιον. Το τραχύ και ξερό Τετράζι, κατά τι υψηλότερο από το ογκώδες Λύκαιο,⁴⁰ δεσπόζει στα νότια του αρκαδικού ιερού όρους, αποτελώντας το φυσικό σύνορο ανάμεσα στην Μεσσηνία και την Αρκαδία, ενώ στα δυτικά του εκτεινόταν η Τριφυλία. Λαμβάνοντας μάλιστα υπ' όψιν τις σχετικές αναφορές του Πausανία, το Τετράζι μπορεί να ταυτιστεί τόσο με το αρκαδικό Ελάιον, όσο και με τον τραχύ, μεσσηνιακό Ελαιό, ο οποίος, κατά τον περιηγητή, τοποθετείται «πάνω από τον δρυμό του Λυκαίου». Συνεπώς, και το ιερό της Αρτέμιδος Ελείας, το οποίο ονομαστικά και πιθανώτατα γεωγραφικά συνδέεται με τις δύο προαναφερθείσες θέσεις, αλλά και το πιθανολογούμενο ιερό της Αρτέμιδος Δερεάτιδος,

36. Polignac, *Γέννηση* (βλ. σημ. 27) 86-87· Androniki Makres, «Unpublished Ephebic List in the Benakeion Museum of Kalamata», στο L. Mitchell και L. Rubinstein (επιμ.), *Greek History and Epigraphy: Essays in honour of P.J. Rhodes* (Σουόνσι 2009) 188-189.

37. Στράβ. 8.3.25. Η πιθανότητα να ταυτίζεται το ιερό της Ελείας με το ιερό της Αρτέμιδος Ηγεμόνης στην Λυκόσουρα, το οποίο βρισκόταν απέναντι από το ιερό της Δέσποινας και της Κόρης (Πaus. 8.37.1) θα πρέπει να αποκλειστεί, καθώς η Λυκόσουρα αφενός απέχει αρκετά από τις ανατολικές παρυφές της οροσειράς του Λυκαίου, αφετέρου παρέμεινε, έστω και για λίγο, αυτόνομη πόλη, ακόμη και μετά την ίδρυση της Μεγαλόπολης (Πaus. 8.27.5· Nielsen, «Arkadia» [βλ. σημ. 25] 517 [αρ. 280], 521 [αρ. 282]).

38. Πaus. 4.1.6.

39. Πaus. 8.41.7, 42.1.

40. Έχει υψόμετρο 1.389 μ. έναντι των 1.383 μ. του όρους Λυκαίου.

μπορούν να τοποθετηθούν στην ευρύτερη περιοχή νοτίως του Λυκαίου όρους. Όλα τα δεδομένα συνηγορούν στο ότι τα δύο ιερά χωροθετούνται στην περιοχή των αρκαδο-μεσσηνιακών συνόρων, ενώ ενδεχομένως ταυτίζονταν⁴¹ (εικ. 2).

III. Αναζητώντας το ιερό στην βόρεια Μεσσηνία

Η ανασκαφή ενός αρχαίου ναού στη δυσπρόσιτη θέση «Πετρούλα/ Πισαηλιάς», στις νότιες παρυφές του Τετραζίου και αμέσως βορείως του οικισμού της μεσσηνιακής Άνω Μέλπειας, αποτελεί ενδεχομένως το κλειδί για την λύση του γρίφου. Πρόκειται για ναό δωρικού ρυθμού, κατά την ανασκαφή του οποίου διαπιστώθηκαν δύο οικοδομικές φάσεις: η πρώτη χρονολογείται από τα τέλη του 6ου – αρχές του 5ου αιώνα π.Χ., ενώ η δεύτερη από το δεύτερο μισό του 4ου αιώνα π.Χ., εποχή που σφραγίζεται από την δημιουργία δύο νέων κρατών στην νότια Πελοπόννησο, του αρκαδικού, με την ίδρυση της Μεγαλόπολης το 370 π.Χ., και του μεσσηνιακού, με την ίδρυση της Μεσσήνης το 369 π.Χ.⁴²

Ο ναός δεσπόζει σε χαμηλό σχετικά ύψωμα, με περίοπτη θέα προς το ναό του Επικουρίου Απόλλωνος στα βορειοδυτικά, την κορυφή του Τετραζίου προς βορρά και τον μεσσηνιακό κάμπο με το όρος της Ιθώμης στα νότια. Η θέση αποτελεί το νοτιότερο άκρο του όγκου του Τετραζίου, διαθέτει μία ομαλή πρόσβαση από την εύφορη κοιλάδα που απλώνεται στην δυτική και την βόρεια πλευρά της, ενώ απότομος γκρεμός ορίζει τις ανατολικές και νότιες παρυφές της. Η παρουσία της κοιλάδας στα βόρεια και δυτικά παραπέμπουν στο κοῖλον της επιγραφής της Μεσσήνης, ενώ οι απότομες χαράδρες προς νότο και ανατολή στην δέρα. Το ανάγλυφο του τοπίου άλλωστε προσομοιάζει στην περιγραφή της επιγραφής της Ολυμπίας

41. Ο James Roy υποστηρίζει ότι τουλάχιστον κατά τους ύστερους αρχαϊκούς χρόνους η ταυτότητα των μεσσηνίων κατοίκων της περιοχής νοτίως της Νέδας ήταν ρευστή (Roy, *Berekla* [βλ. σημ. 4] 59). Συνεπώς μοιάζει απολύτως λογική μία ταύτιση στην τοπική συνείδηση, του «αρκαδικού» Ελαίου και του «μεσσηνιακού» Ελαιού, στην περιοχή του Λυκαίου. Από την πλευρά της η Madeleine Jost επισημαίνει ότι η λατρεία της Αρτέμιδος Ελείας ήταν πιθανότατα κοινή στους Αρκάδες και τους Τριφυλίους, αφού το ιερό τοποθετείται στα νοτιοδυτικά σύνορα της Αρκαδίας (Jost, *Cultes* [βλ. σημ. 29] 188 σημ. 4).

42. Γεωργία Χατζή-Σπηλιοπούλου, «Άνω Μέλπεια», *ΑΔ* 50 (1995) Χρον. Β1, 186, πίν. 74α-β. Κατά το τελευταίο έτος της υπηρεσίας μου στην ΛΗ΄ ΕΠΚΑ διενήργησα αυτοψία στην θέση και στην ευρύτερη περιοχή, ενισχύοντας την πεποίθησή μου ότι η θέση συνδέεται με τις αναφορές του Πausanias και τις μαρτυρίες των επιγραφών. Μετά την αναχώρησή μου από την Μεσσηνία, τον Απρίλιο του 2010, διενεργήθηκε από την τότε Προϊσταμένη της Εφορείας ανασκαφή στο πλάτωμα της θέσης «Πετρούλα/ Πισαηλιάς», τα αποτελέσματα της οποίας δημοσιεύτηκαν στο άρθρο: Ξένη Άραπογιάννη, «Ανασκαφή στην Άνω Μέλπεια Μεσσηνίας», *ΑρχΕφημ* 149 (2010) *Χρονικά* 249-58, εικ. 1-17.

(SEG XVII 195) και στο αναφερόμενο ιερό της Αρτέμιδος που τοποθετείται κάπου στα αρκαδο-μεσσηνιακά σύνορα, ενώ η *νάπη* της ίδιας επιγραφής καθιστά ελκυστική την ταύτισή της με το βαθύ φαράγγι στα δυτικά/ βορειοδυτικά του υψώματος, το οποίο σημειωτέον κατά τους χειμερινούς μήνες αποτελεί την κοίτη χειμάρρου που κατεβαίνει από το Τετράζι στον κάμπο.⁴³ Τέλος η θέση του «Πισαηλιά» συνδέεται στα ανατολικά με το ορεινό πέρασμα «του Ίσσαρη»⁴⁴ που οδηγεί από την νότια Μεγαλοπολιτική χώρα, στην βόρεια Μεσσηνία⁴⁵ (εικ. 3).

Μολονότι η ταυτότητα της λατρευόμενης θεότητας μοιάζει αδιευκρίνιστη, οι μικρογραφικές, σιδερένιες αιχμές δοράτων που ήλθαν στο φως κατά την ανασκαφή, παραπέμπουν στον πολεμικό χαρακτήρα της λατρείας,⁴⁶ ενώ χρήσιμη ως προς την ερμηνεία μπορεί να αποδειχθεί μία δεύτερη, προσεκτικότερη ανάγνωση της επιγραφής ενός δημοσιευμένου οστράκου του πρώιμου 5ου αιώνα π.Χ. από το ιερό,⁴⁷ η επιγραφή, χαραγμένη στην εξωτερική όψη μελαμβαφούς αγγείου, καταγράφει την αφιέρωσή του, πιθανώς από μία γυναίκα.⁴⁸ Η αναγνώριση του μεσσηνιακού/ λακωνικού αλφαβήτου συνηγορεί στο ότι το συνοριακό αυτό ιερό επισκέπτονταν ήδη από τον πρώιμο 5ο αιώνα π.Χ. μεσσήνιοι προσκυνητές.

Η ανασκαφική μάλιστα διαπίστωση ότι περί τα τέλη του 4ου αι. π.Χ. ένας μεγαλύτερος ναός ιδρύεται στην θέση του αρχαϊκού, πιθανόν από τους ανεξάρτητους πλέον Μεσσηνίους, ενισχύει ακόμη περισσότερο την πεποίθηση ότι η λατρευόμενη θεότητα συνδέθηκε με την μεσσηνιακή μυθολογία, στην οποία δόθηκε έμφαση στα

43. LSJ, λ. *νάπη*, ἡ = ... *it is plain that νάπος was a glen or ravine*. Το φαράγγι του Ριντόμου (Κοσκάρακας), στο βόρειο όριο της μεσσηνιακής Μάνης ταυτίζεται με την Χοίρειο Νάπη των επιγραφών (W. Kolbe, «Die Grenzen Messeniens in der ersten Kaiserzeit», *AthMitt* XIX [1904] 366· Παπαχατζής, *Μεσσηνιακά* [βλ. σημ. 2] 48 σημ. 2, 89 σημ. 3. Σ.Σ. Κουρσούμης και Δ. Κοσμόπουλος, «Ager Denthaliatis: Παλαιὰ καὶ νέα ὁρόσημα στὴν κορυφογραμμὴ τοῦ Ταυγέτου», *ΑρχΕφημ* 152 [2013] [υπό έκδοση]).

44. Σύγχρονος οικισμός στα νότια σύνορα της Αρκαδίας.

45. Πίκουλας, *Μεγαλοπολιτική* (βλ. σημ. 5) 220.

46. Αραπογιάννη, «Ἄνω Μέλπεια» (βλ. σημ. 42) 257, εικ. 15.

47. Για την αρχική δημοσίευση του οστράκου βλ. Αραπογιάννη, «Ἄνω Μέλπεια» (βλ. σημ. 42) 258, εικ. 17.

48. Μία προσεκτικότερη ανάγνωση της δημοσιευμένης επιγραφής, δύναται να αποκαταστήσει το μεσσηνιακής προέλευσης ὄνομα Ἀρχιδῶ, γραμμένο σε πτώση ονομαστική, ευνοώντας μία συνακόλουθη ερμηνεία για την φύση της λατρευόμενης θεότητας (Ἀρ]χιδῶι ἀνέθεκε). Αξίζει να σημειωθεί ότι το ὄνομα Ἀρχιδῶ ἔφερε μία μεσσήνια ιέρεια από την Ασίνη του 2ου αιώνα μ.Χ. (IG V 1, 1414· LGPN IIIa, 77). Καμία από τις δύο παραλλαγές του ονόματος (Ἀρχιδῶ και Ἀρχιδῶι) δεν απαντάται στην Αρκαδία ή την Λακωνία.

χρόνια της ανεξαρτησίας στο πλαίσιο της συγκρότησης ή ανασυγκρότησης της εθνοτικής ταυτότητας.⁴⁹

Τα παραπάνω χαρακτηριστικά, δηλαδή η πιθανή εθνοτική καταγωγή της αναθέτριας, η πολεμική και ενδεχομένως θηλυκή φύση της θεότητας, αλλά και η επανίδρυση του ναού περί τα τέλη του 4ου αιώνα π.Χ., αποτελούν στοιχεία που ευνοούν την ταύτιση της λατρευόμενης θεότητας του ναού της Άνω Μέλπειας με την Άρτεμι Δερεάτιδα – Ελεία.⁵⁰ Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Mattias Natan Valmin υπήρξε ο πρώτος που ταύτισε το αναφερόμενο από τον Πausanία αρκαδικό όρος Ελάιον με την ευρισκόμενη αμέσως δυτικώς του «Πισαηλιά» κορυφή του «Προφήτη Ηλία», όπου μάλιστα απαντάται σύγχρονος ναός αφιερωμένος στον χριστιανό άγιο.⁵¹ Από την ανάγνωση των κειμένων του προκύπτει ότι ο συνηδός αρχαιολόγος δεν κατόρθωσε να εντοπίσει τα λείψανα του αρχαίου ναού στο γειτονικό ύψωμα. Ωστόσο, στην περιοχή αυτή αναζήτησε το ιερό της Αρτέμιδος, ταυτίζοντας εμμέσως την αρκαδική Ελεία με την μεσσηνιακή Δερεάτιδα.⁵²

IV. Συμπέρασμα

Οι μεσσηνιακές Δέρες, όπου κατά τον Πausanία έλαβε χώρα η πρώτη σύγκρουση του Β' Μεσσηνιακού Πολέμου, τοποθετούνται με σχετική ασφάλεια πλέον στην βόρεια Μεσσηνία, νοτίως του Λυκαίου όρους, κοντά στα σημερινά αρκαδο-μεσσηνιακά σύνορα. Δύο αποσπασματικά σωζόμενα ψηφίσματα του 2ου αιώνα π.Χ. από την

49. Αραπογιάννη, «Άνω Μέλπεια» (βλ. σημ. 42) 258. Για την εθνοτική ανασυγκρότηση των Μεσσηνίων και την συμβολή της λατρείας σε αυτήν βλ. Luraghi, «Becoming Messenian» (βλ. σημ. 33) 65-69 και του ιδίου, *Messenians* (βλ. σημ. 2) 230-245.

50. Επιβεβαιώνοντας την υπόθεση ότι η λατρεία της Ελείας μεταφέρθηκε στην Μεσσήνη, κατά την προσφιλή τοπική παράδοση, στην βάση της μαρτυρίας του Ησυχίου (Ησύχ. λ. *ελεία*: ... καὶ Ἄρτεμις ἐν Μεσσήνῃ).

51. Valmin, *Études* (βλ. σημ. 2) 122. Χαρακτηριστική μάλιστα η ονομασία των τοποθεσιών, αφού το όνομα «Πισαηλιάς» δηλώνει μία θέση πίσω από τον Προφήτη Ηλία.

52. Valmin, *Études* (βλ. σημ. 2) 123. Η πιθανότητα η θεά να έφερε δύο προσωνύμια αντί ενός ενισχύεται από άλλα μεσσηνιακά παράλληλα. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Ορθίας Αρτέμιδος της Μεσσήνης, που επιπροσθέτως αποκαλείτο Φωσφόρος και Ουπησία (Ρ. Themelis, «Artemis Orthia at Messene. The Epigraphical and the Archaeological Evidence», στο R. Hägg [επιμ.], *Ancient Greek Cult Practice from the Epigraphical Evidence, International Seminar at the Swedish Institute at Athens, 22-24 November 1991* [Στοκχόλμη 1994] 101-122). Αλλά και η Λιμνάτις του Ταυγέτου έφερε το προσωνύμιο Βορθία (IG V 1, 1376· Brulotte, *Artemis* [βλ. σημ. 2] 237· Zunino, *Hiera Messeniaka* [βλ. σημ. 27] 49-54· Luraghi, «Becoming Messenian» [βλ. σημ. 33] 54, π. 50). Για ιερά ευρισκόμενα κατά μήκος των αρκαδικών – μεσσηνιακών συνόρων που αποτέλεσαν τόπο συνάντησης Μεσσηνίων – Αρκάδων βλ. Roy, *Berekla* (βλ. σημ. 4) 61-63.

Μεσσήνη και την Ολυμπία, περιγράφουν την χάραξη της συνοριακής γραμμής ανάμεσα σε μία αρκαδική πόλη και την Μεσσήνη, έχοντας ως σημεία αναφοράς ιερά, χαράδρες, πηγές, αλλά και τοπωνύμια με το χαρακτηριστικό όνομα δέρα, που υποδηλώνει την δυσπρόσιτο, απόκρημνη θέση τους.

Η μαρτυρία του Ησυχίου και του Στεφάνου Βυζαντίου για την ύπαρξη ενός ιερού της Αρτέμιδος Δερεάτιδος στις λακωνικές Δέρες του ανατολικού Ταΰγέτου, οδηγεί σε σκέψεις για την σχέση του με τις μεσσηνιακές Δέρες και την πιθανότητα ίδρυσης του πρώτου σε ανάμνηση μίας πολεμικής σύρραξης και ενός ομώνυμου ιερού στον τόπο της αρχικής σύρραξης, κατά πάγια σπαρτιατική πρακτική. Επιπλέον, χρήσιμη είναι η αναφορά του Στράβωνος σε ένα ιερό της Αρτέμιδος Ελείας, που τοποθετείται από τους ερευνητές κοντά στα σύνορα Αρκαδίας – Τριφυλίας – Μεσσηνίας. Συνεπώς, η παρουσία ενός αντίστοιχου ιερού της θεάς στην βόρεια Μεσσηνία, στην ευρύτερη περιοχή του όρους Τετράζι, στην περιοχή όπου φέρεται να έλαβε χώρα η θρυλική μάχη, θεωρείται πλέον αρκετά πιθανή. Την άποψη αυτή ανέπτυξε πρώτος ο Μ.Ν. Valmin, ο οποίος και αναζήτησε το ιερό της Αρτέμιδος Δερεάτιδος/ Ελείας στην περιοχή της Άνω Μέλπειας.

Η ανακάλυψη του δωρικού ναού της Άνω Μέλπειας, στην νότια απόληξη του Τετράζιου, κατά μήκος των αρχαίων αρκαδο-μεσσηνιακών συνόρων, μοιάζει να συμφωνεί με τις αναφορές των πηγών, ευνοώντας την ταύτιση της θέσης με τις μεσσηνιακές Δέρες, αλλά και του αποκαλυφθέντος ναού με το αναζητούμενο ιερό της Αρτέμιδος Δερεάτιδος/ Ελείας.⁵³

Σωκράτης Σ. Κουρσούμης

ΛΖ' ΕΠΚΑ

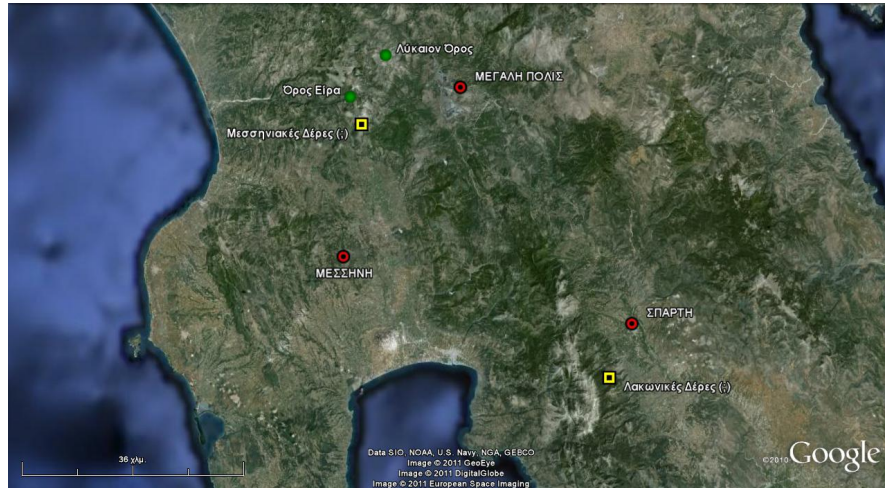
skoursoumis@yahoo.gr

53. Στην θέση «Μπέρεκλα» Τριφυλίας (σημ. οικισμός της Νέδας Μεσσηνίας, όπου και οι πηγές του ομώνυμου ποταμού), δυτικά της Λυκόσουρας, ανασκάφηκε από τον Κωνσταντίνο Κουρουνιώτη ένα ακόμη ιερό, το οποίο, με βάση τις επιγραφικές μαρτυρίες, αποδόθηκε στη λατρεία του Πανός, ενώ η θέση ταυτίστηκε και με την αναφερόμενη από τον Πausanias Μέλπεια (Πaus. 8.38.11· Κ. Κουρουνιώτης, «Άνασκαφή ιερού νομίου Πανός», *ΑρχΕφημ* (1902) 72-75· Roy, *Berekla* [βλ. σημ. 4] 55-65).

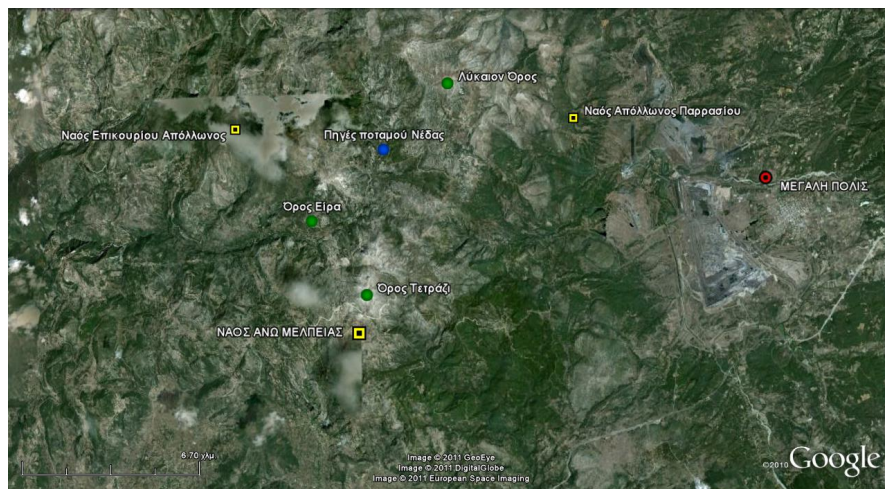
Summary

Pausanias attests to the Messenian *Deraí* as the place in which the first conflict of the Second Messenian War took place, between the Spartan army and the Messenian guerillas of Aristomenes. The site may be located at northern Messenia, in the area of the modern Messenian – Arcadian borderline, near Mount Tetrázi and the sources of the river Neda, to the south of Mount Lykaion. Fragmentary inscriptions from Messene and Olympia record the borderline marking between the regions of Megalopolis and Messene, attesting to one or more than one sites called *dera*, obviously remote and inaccessible; the same texts record an unknown Artemis sanctuary. Moreover, Strabo attests to an Arcadian sanctuary of Artemis Eleia to the south of Lykaion, while Pausanias refers to a remote Messenian site called *Elaios* as well as to the Arcadian mountain of *Elaion*, which both may be identified to the modern Mount Tetrázi. Recent excavations near the modern village of Ano Melpeia at a remote site called *Petroura/ Pisailias*, on the southern foothills of Mount Tetrázi brought to light a Doric temple dated to the Archaic – Classical times, which may be identified as the aforementioned sanctuary of Artemis Dereatis/ Eleia.

ΕΝ ΔΕΡΑΙΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝΑΙΣ ΤΗΣ ΣΦΕΤΕΡΑΣ

Εικόνα 1: Χάρτης της νότιας Πελοποννήσου με τις πιθανές θέσεις των λακωνικών και των μεσσηνιακών Δερών. (Google Earth © 2009. Image © 2010 Digital Globe)

Εικόνα 2: Χάρτης της ευρύτερης περιοχής του Λυκαίου όρους, όπου και τα αρκαδο-μεσσηνιακά σύνορα. (Google Earth © 2009. Image © Digital Globe)

Εικόνα 3: Το ύψωμα «Πετρούλα/ Πισαηλιάς» στην Άνω Μέλπεια Μεσσηνίας, όπου ανασκάφηκε ο δωρικός ναός. Στο βάθος διακρίνεται το όρος Ιθώμη (Φωτογραφία Σ.Σ. Κουρσούμης. Λήψη από ΒΑ)